

22 Απριλίου 2018

Κυριακή των Μυροφόρων (Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom (†))

/ [Πεμπτούσία](#)

Εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.

Θυμόμαστε σήμερα τις Μυροφόρες, τον Ιωσήφ και τον Νικόδημο, ανθρώπους που στην πορεία του Ευαγγελίου μόλις και αναφέρονται, όμως, όταν ο Χριστός είχε φαινομενικά ηττηθεί, όταν ο θάνατος, η απόρριψη, η προδοσία και το μίσος είχαν υπερισχύσει, απέδειξαν ότι είναι άνθρωποι με πίστη και κουράγιο, με την πίστη της καρδιάς και το κουράγιο που μόνο η αγάπη μπορεί να γεννήσει. Την ώρα της Σταύρωσης οι Απόστολοι είχαν σκορπίσει, εκτός από τον Ιωάννη που στάθηκε δίπλα στον Σταυρό με την Μητέρα του Θεού. Όλοι είχαν εγκαταλείψει τον Χριστό, μόνο μια μικρή ομάδα γυναικών στάθηκε σε μικρή απόσταση από το Σταυρό, και όταν ο Κύριος πέθανε, ήλθαν να μυρώσουν το σώμα Του που ο Ιωσήφ ο ο από Αριμαθαίας είχε ζητήσει από τον Πιλάτο, δίχως να φοβηθεί ότι θα τον αναγνωρίσουν ως μαθητή Του, επειδή στη ζωή και στο θάνατο, η αγάπη και η πίστη είχαν νικήσει.

Ας προβληματιστούμε πάνω σ' αυτό. Είναι εύκολο να είμαστε μαθητές του Χριστού, όταν όλα πηγαίνουν καλά, στην ασφάλεια της πατρίδας όπου δεν υπομένουμε κάποια δίωξη, απόρριψη, καμία προδοσία δεν μπορεί να μας οδηγήσει στο μαρτύριο, ή απλώς να γίνουμε θύματα χλευασμού και απόρριψης.

Ας σκεφτούμε τον εαυτό μας, όχι σε σχέση με τον Χριστό, αλλά τις μεταξύ μας σχέσεις, επειδή Εκείνος είπε ότι ο,τι κάνουμε στον οποιοδήποτε από εμάς, στον πιο

μικρό κι ασήμαντο, το κάνουμε σ' Εκείνον.

Ας αναρωτηθούμε πως συμπεριφερόμαστε όταν κάποιος απορρίπτεται, χλευάζεται, εξοστρακίζεται, καταδικάζεται από την κοινή γνώμη ή από τη γνώμη εκείνων που για εμάς σημαίνουν κάτι, αν εκείνη τη στιγμή η καρδιά μας παραμένει πιστή, ή βρίσκουμε το θάρρος να πούμε, «Ήταν και παραμένει φίλος μου, είτε τον αποδέχεστε, είτε τον απορρίπτετε». Δεν υπάρχει πιο μεγάλο μέτρο πίστης, από την πίστη που εκδηλώνεται μέσα από την ήττα. Ας το λάβουμε αυτό υπόψιν, διότι χάνουμε με τόσους τρόπους. Προσπαθούμε, με όποια δύναμη έχουμε - λίγη ή πολλή, να είμαστε αυτό που πρέπει να είμαστε, και κάθε λεπτό χάνουμε. Δεν θα έπρεπε να κοιτάζουμε ο ένας τον άλλον, όχι μόνο με συμπόνοια, αλλά με την πίστη που έχουν οι φίλοι που είναι έτοιμοι να σταθούν δίπλα σ' έναν άνθρωπο που πέφτει, μακριά από τη χάρη, μακριά από ιδανικά, που ματαιώνει κάθε ελπίδα και προσδοκία που έχουμε επενδύσει. Εκείνη την ώρα ας σταθούμε δίπλα του, ας δείξουμε πίστη και ας αποδείξουμε ότι η αγάπη μας δεν εξαρτιόταν από την ελπίδα της νίκης, αλλά ήταν ένα δώρο υπέροχο, γεμάτο χαρά, που προσφέρθηκε δωρεάν, από την ψυχή μας. Αμήν.